

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. Ia. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xèlo Tortosa (*Secretària de redacció*).

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian, Enric
Rimbat i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Catalunya Nord), Guillem Chacón (Franja de Ponent), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Vallis (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu,
Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví,
Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume
Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni
Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alós (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Pren a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Mentre les eleccions de Califòrnia han omplert pàgines i pàgines de diaris i minuts i minuts de televisió, unes altres eleccions han passat desapercebudes: les presidencials de la República de Txetxènia. L'absència d'aquests comicis sense credibilitat de l'actualitat informativa és simptomàtica com a prova dels ulls clucs que fan els governs occidentals a un dels conflictes més sagnants que hi ha avui dia al món. Rússia hi està embrancada en una guerra des del 1999, molt més dura de la que ja hi mantingué del 1994 al 1996. A diferència d'aleshores, però, Putin ha imposat un bloqueig informatiu brutal, no hi entren fàcilment ni periodistes ni ONG ni observadors, i els que ho fan estan sota un control estricte. Tot i això, els testimoniatges acaben sortint i mostren una realitat esfereïdora.

Si hom analitza els interessos de cada país aviat trobarà la resposta a tant de silenci. Un Putin que ha esdevingut un aliat ideal per a la lluita contra el terrorisme internacional no vol molestar els EUA de Bush, ja siga facilitant la invasió a l'Afganistan, bé no endurant la posició sobre l'Iraq, o no ajudant excessivament l'Iran o Corea del Nord. A Bush, també li interessa tenir bones relacions amb Putin, ja que a Rússia, no afiliada a l'OPEC (Organització de Països Exportadors de Petroli), el petroli és més barat. I de la mateixa manera que Putin ha esdevingut un aliat fidel per al "camp de la guerra", també ho ha estat per al "camp de la pau". París i Berlín han millorat les relacions amb Putin per establir l'eix contrari a la guerra a l'Iraq, cosa que ha anat aparellat de la defensa europea de la "lluita terrorista" que mena Rússia a Txetxènia. Silenci absolut, doncs. Però per molt que siga necessari evitar l'aïllament de Rússia, és un greu error deixar que cometa tot tipus de violacions dels drets humans al Caucas. Com diu el filòsof francès André Gluksman, l'efecte podria ser completament contrari al d'aturar el terrorisme internacional: "Primer, l'exèrcit rus ho destrou tot. Segon, el vandalisme i el fanatisme s'instal·la en les runes. Tercer, Bin Laden arriba, i quart, les Torres de Nova York s'enfonsen." I és que l'aïllament internacional dels txetxens només serveix perquè els independentistes de Maskhàdov, que no són fonamentalistes islàmics, perden pes en benefici dels èmuls de Bin Laden, com ja va passar a l'Afganistan. De fet, és des del 1995 que comencen a circular els primers fanàtics wahabites per Txetxènia, i és en els darrers anys que s'han incrementat els atacs suïcides.

L'error, però, no és només qüestió de governs, les societats civils també han fet cas omís al conflicte. L'horror txetxè supera en gran mesura el de l'Iraq, però en canvi no s'ha fet cap manifestació per a demanar la fi d'aquesta guerra ni per a reivindicar els drets dels txetxens. Els testimonis de les massacres hi són, malgrat la censura informativa russa (molt més dura que la dels EUA a l'Iraq, cal recordar-ho), però el discurs de l'amenaça terrorista ha desdibuixat incomprensiblement la tragèdia. L'actitud de la societat davant la guerra de l'Iraq va condicionar d'alguna manera la guerra. De la mateixa manera, i davant la importància que avui imposa Rússia al món, l'opinió pública mobilitzada pot tornar a ser decisiva per a traure Txetxènia de l'aïllament en l'horror en què viu. Per cert, a les portes d'Europa.

Als nostres lectors

L'home, com a gènere, està en decadència. A la crisi identitària i de rol que pateix en relació amb la dona s'ha de sumar la seua degradació biològica. Aquesta és, si més no, la tesi a què han arribat científics de diverses universitats nord-americanes i europees. Hi ha dades que fan pensar això i, val a dir, fan feredat. En els darrers 300 anys, el cromosoma Y ha minvat fins a dos terços de la seua grandària originària –i la tendència sembla que no té aturador–, i els índexs d'infertilitat, en el cas concret de l'home, han pujat de manera alarmant. Són més violents; a l'escola, fracassen més sovint; cometen més delictes, i, pel que fa a la longevitat, estan sis anys per sota de les dones. Hi ha científics que han gosat afirmar que en un lapse de 5.000 generacions –una nimietat, en termes evolutius– l'home desapareixerà. El tema de portada d'aquesta setmana analitza aquesta –suposada– decadència de l'home.

Juli Capilla, coordinador